

Српска политичка елита у прошлости издала је народ који јој је веровао, као што се, у многим случајевима, збива и данас

„Мој добри роде сви су лагали.“

Дучићева „пјесан“ за данашњи дан

О овоме што нам се сад збива и о кривици за таква збивања, као о вечном националном архетипу, својевремено је писао Јован Дучић у стиховима „Песме“, настале у Америци 1943, где је овај генијални српски вук самотњак био битку за истину о страдању свог народа у НДХ (а ту истину прикривали су сви, како западни „савезници“, тако и, да се Хрватима не замере, чланови наше владе у избеглиштву; о „братство-јединственим“ титоистима да се и не говори). Ближила му се смрт, а он је, поред „Лирике“, метафизичке „Књиге над књигама“, већ написао низ родољубивих стихова, међу којима је блистао страшни „Врбас“ („Носи, српска реко, крв наших синова“; и још: „Пре свачији сужњи но ичије слуге“). И тако сам, листајући по сећању, дошао до Дучићеве предсмртне „Песме“.

ГОТОВИНА ЗА ВЕРЕСИЈУ

У америчком, мисионарском изгнанству, Дучић је свом силином свог ума ударио не само на „најхрабрији народ на свету“ Хрвате (храбре не зато што се ничег не боје, већ зато што се ничег не стиде), него и на издајнике у српској елити који су свој народ и довели до Јасеновца и Јадовна. Јер, усташе су пре покоља у Глини жртвама заточеним у Храму

јасно рекли да су на нож осуђени још 1918. године. А 1918. године не би било без великих србијанских утописта, мантрично су понављали „Брат је мио које вере био“ и певали химне троименом СХС народу, који једва чека слободу од пијемонтског Београда. Обрачунавајући се са југославизмом, Дучић пише у чланку „Велика Србија и Србија велика“: „Када смо изишли из ратова 1912-1918, Србија је била постигла највећи престиж међу народима: три победничка рата, ненадмашне заслуге српске војске, сјајно место српске династије, финансијски кредит без такмаца, најтешња веза са савезницима, најкултурнијим и најбогатијим. Сутрадан после тога, Србија је дала готовину за вересију. Без икакве потребе она је пришла стварању Југославије у заједници са католичким народима, који никада нису имали са Србима заједничку историју, ни заједничку традицију, ни заједничко законодавство, ни заједничку културу и навике (...) Никад Хрвати, ни у здравицама, ни при последњој чаши, нису изразили жељу да српски Београд буде њихова престоница, српски краљ њихов краљ и православна већина да буде већином у њиховој држави.“ За такву трагичну одлуку о стварању Југославије били су, по Дучићу, криви пре свега представници самоуверене србијанске елите који нису знали с ким имају посла, нити су познавали „хрватску малу историју“ и „хрватску чудну и компликовану психу“... А онда је, у СХС утопији, од Срба скривана хрватска мржња према заједничкој држави и њихова спремност за обрачун са „шизматичком“ већином која му је била „крв на очима“. Српска политичка елита је издала народ који јој је веровао, као што се, у многим случајевима, збива и данас.

У ПРИЧЕСТ ОТРОВ СТАВЉЕН

Дакле, они који је требало да виде ослепели су; народне вође, политичари и знатан део интелигенције повели су народ у понор. Зашто – дознајемо у првој строфи Дучићеве „Песме“: трагали су само за својом срећом и трудили су се да се што више окористе и накраду. Сишући крв ближњима трудили су се да омаме идеологијом самозаборава (утапања у непостојећу „троименост“), као што данас омамљују евроунијатским лажима (а воде нас у ропство Турцима). Спремни су да са убицама и издајницима стварају кошмарну будућност, причајући о томе да њихова утопија (на српском: нигдина, недођија) нема алтернативу, чиме, како рече Мило Ломпар, несвесно објављују срж свога пројекта: Смрт народа који воде (јер само смрт нема алтернативу). Сви мостови, што треба да човека пребаце преко историјских понора на неки светли заједнички циљ – ломни су и непостојани. Али, шта је најстрашније управо по Дучићу? То што на згаришту његовог народа, ојађеног, осакаћеног, кланог и убијаног, држе сумануте пропагандне говораније, пирујући на свеопштем губилишту (какав монструм треба бити, па у НАТО водити народ Србе међу којима се сваке године од тумора разболи 20 хиљада људи – од тога преко пет стотина мале деце – што је последица НАТО уранијума баченог за време бомбардовања 1995. и 1999. године?) Најважније им је да ућуткају мртве, да Србе наведу да забораве Јасеновац, Јадовно, Пребиловце, Дракулиће, Мотике, Шарговац (кад су наша „балканска браћа“ у питању), и да похитају у Евроамерику, прећуткујући европска недела – Крагујевац и Краљево 1941, Бањицу и Сајмиште за све време Другог

светског рата, а од недавних догађаја „Бљесак“ и „Олују“ (којих не би било без дозволе вашингтонске империје) и, наравно, малу Милицу Ракић и њене вршњаке. Мртви не смеју да се јаве да би локални издајници, капои нашег концлогора на отвореном, газдама доказали да су спремни да све послушају и да и даље треба да њима, својим слугерањама, редовно преко ММФ-а, „Светске банке“ и других мафијашких установа исплаћују јудинске евросребрњаке. Зато упозорава Дучић свој „добри род“: „Сви такви вођи си рђави!“ Не сме се веровати никоме, никоме од тих лажљиваца, приморавају нас да у самом срцу свог бића не видимо оне који желе да нас униште и од нас траже да се дружимо са сопственим убицама (и да осећамо како нам те убице „чине част“). Најстрашнији стих Дучићеве песме је упозорење Србину да су му „у причест отров ставили“; сви они којима је папа римски ближи од новомученика јасеновачких, и сви они који, у мантији или без ње, са докторатом теологије или без њега, тврде да треба да се „ујединимо“ са духовним оцем НДХ џелата, прославитељем Алојзија Степинца, стављају отров у лажно причешће које нам нуде и покушавају да нас убеди да је могућ завет и са кривоклетником. А ми знамо да није и нећемо да пијемо из лупешког путира.

Дакле, мој добри роде, уместо било какве премудре аналитике (није аналитика на одмет, али брзо изветри) научи Дучићеву „Песму“! И рецитуј је, у себи и наглас, кад год налетиш на лажне вести „медијског сервиса европске Србије“, кад год ти причају о кандидатури за чланство у „Нигдини“, кад год твоје мртве на стратиштима широм бивше Југославије ућуткују и кад год нам навлаче жутокраку лудачку ЕУ кошуљу. Јер, како рече један други песник („Оно што остаје, утемељују песници“, шапуће нам Хелдерлин) Миодраг Павловић, у песми „Научите пјесан“: „У рату овом који сећање брише/ научите пјесан, то је избављење“. Дучићева „Песма“ је наша данашња „пјесан“.

(Печат)

Јован Дучић

Песма

„Мој добри роде, сви су лагали,

И твој су видик сав помрачили;

За својом срећом само трагали,

И свуда крали, и све тлачили.

И место млека, крв су сисали,

У страдањима твојим дугима,

Твоје су светло име брисали,

Да не знаш ко си међу другима.

С убицама су цркве стварали,

И с издајником горде тврђаве;

У заклетви те свакој варали,

На води дигли мосте рђаве!

На згаришту ти држе говоре,

На губилишту подло пирују,

На буњиштима саде ловоре...

И мртве уче сад да мирују.

Мој добри роде, сви су рђави,

Вапај твој не чују што тугује!

Издајник и сад још у тврђави,

С убицом жртва сада другује.

Ломан је, роде, мост на провали,

Свуд су у причест отров ставили...

С лупежом све су новце ковали,

Са кривоклетником завет правили.“

